

Sygn. akt VII U 10/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SO Marcin Graczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 maja 2020 r. w Warszawie

sprawy T. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania T. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 2 października 2019 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się T. M. prawo do wypłaty emerytury od dnia 1 sierpnia 2019r.

Sygn. akt VII U 10/20

UZASADNIENIE

W dniu 29 października 2019 r. **T. M.** odwołał się od decyzji z dnia 2 października 2019 r. znak: (...) w zakresie zawieszenia wypłaty świadczenia z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia.

Odwołujący zarzucił decyzji naruszenie art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wniósł o zmianę decyzji Organu rentowego w zaskarżonym zakresie poprzez uchylenie zawieszenia wypłaty świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że organ rentowy nie wziął pod uwagę, iż przepis szczególny w postaci art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej pozwala na wypłatę dwóch świadczeń: emerytury wojskowej oraz emerytury z systemu powszechnego. Podnosił, że do obliczenia maksymalnej wysokości jego emerytury wojskowej zostały uwzględnione jedynie okresy służby wojskowej i nie zostały uwzględnione okresy zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej. Wskazywał, że regułą wypłaty jednego świadczenia stosuje się co do zasady także do żołnierzy mających prawo do emerytury wojskowej i cywilnej, jednakże istnieje wyjątek - nie stosuje się tej zasady w przypadku prawa żołnierza zawodowego do emerytury wojskowej, której wysokość została ustalona na zasadach określonych w art. 15a ustawy o emeryturach wojskowych. Jest to przepis nie mający znaczenia podmiotowego a mający znaczenie przedmiotowe i jest ukierunkowany na sposób obliczania świadczenia. Inna interpretacja pozbawiłaby obywatela świadczeń za przepracowany znaczny okres życia zawodowego. Istotą obecnego systemu emerytalnego jest zasada, iż emeryt otrzymuje świadczenia ze zgromadzonych przez siebie składek. Niemożność otrzymywania świadczeń za okres, który nie został uwzględniony w wysokości emerytury wojskowej, oznaczałoby, iż znaczna część życia zawodowego,

w niniejszym przypadku cały okres pracy cywilnej, nie miałby żadnego wpływu na wysokość świadczeń emerytalnych ubezpieczonego. Oznaczałoby to, iż organ rentowy pobierałby stosowne składki emerytalne w sytuacji, gdy już w momencie ich poboru wiadomo by było, że nie będą one miały żadnego wpływu na wysokość świadczeń emerytalnych.

Jak wskazywał odwołujący, w niniejszym przypadku jego emerytura wojskowa została obliczona przy uwzględnieniu jedynie okresu służby wojskowej w wymiarze 30 lat. Sam okres służby wojskowej przy uwzględnieniu podwyższeń z uwagi na charakter służby stanowił o wymiarze emerytury w wysokości 75% a więc maksymalny wymiar emerytury wojskowej. Wysokość emerytury wojskowej została więc obliczona według zasad określonych w art. 15a ustawy o emeryturach wojskowych a więc w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie wyjątek od zasady wypłaty jednego świadczenia określony w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej (odwołanie z dnia 29 października 2019 r. k. 3-7 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 31 grudnia 2019 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że odwołujący posiada uprawnienia do emerytury wojskowej z Wojskowego Biura Emerytalnego. Z informacji Wojskowego Biura Emerytalnego wynika, że ww. posiada prawo do emerytury wojskowej od 01 listopada 1997r. Organ rentowy powołując się na art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2018r., poz. 1270), wskazał, że w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W myśl zaś ust. 2 tego art. przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a (dotyczącego osób powołanych po raz pierwszy do zawodowej służby wojskowej po 01.01.1999r.) albo art. 18e (dotyczącego osób powołanych do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2012r.) ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Odwołujący się nie wskazał, które ze świadczeń jest wyższe ani które należy wypłacać. Ww. oczekuje wypłaty obu świadczeń. Dlatego też w ocenie organu rentowego odwołanie podlega oddaleniu (odpowiedź na odwołanie z dnia 31 grudnia 2019 r. k.10) .

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący T. M. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej od dnia od 01.11.1997r. Prawo do ww. emerytury zostało odwołującemu przyznane na mocy decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego oraz na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

Do ustalenia prawa i wysokości świadczenia uwzględniono okres służby wojskowej:

w okresie od 25 października 1967 r. do 31 października 1997 r. (odpowiedź na wniosek o udostępnienie danych k. 35 a.r.).

Po przejściu na emeryturę wojskową T. M. był zatrudniony w okresie od 3 grudnia 1997 r. do 14 września 2000 r. na stanowisku montera w Zakładach (...) S.A. w W.. W okresie od 15 września 2000 r. do 31 maja 2003 r. był zatrudniony na stanowisku montera w (...) Sp. z o.o. w W., w okresie od 2 czerwca 2003 r. do 30 września 2009 r. na stanowisku technika instalacji telekomunikacyjnych w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w S.. W okresie od 16 listopada 2009 r. do 31 stycznia 2019 r. był zatrudniony w Centrum (...) Sił Zbrojnych w W. a następnie (...) Centrum (...) w W. na stanowisku st. technika, sam. technik (świadcstwo pracy z dnia 15 września 2000 r. k. 11 a.r., świadcstwo pracy z

dnia 31 maja 2003 r. k. 13 a.r., świadectwo pracy z dnia 1 października 2009 r. k. 15 a.r., świadectwo pracy z dnia 10 maja 2013 r. k. 27 a.r., umowy o pracę z dnia 16 listopada 2009 r., 27 lutego 2010r., 24 stycznia 2011 r. k. 17-21 a.r., świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 2019 r. k. 31 a.r.).

W dniu 19 sierpnia 2019r. odwołujący złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę (wniosek o emeryturę k. 1-6 a.r.).

Po rozpoznaniu powyższego wniosku ZUS (...) Oddział w W. wydał w dniu 2 października 2019 r. decyzję znak: (...) na podstawie której przyznał T. M. emeryturę od 01 sierpnia 2019 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął: przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 2001 r. do 2010 r. i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 120,02%. Obliczona wysokość emerytury wyniosła 2.257,92 zł. Organ rentowy przyjął okresy składkowe w wysokości 20 lat 7 miesięcy i 22 dni oraz okresy nieskładkowe 4 miesięcy i 21 dni. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia. Organ rentowy wskazał także, iż do stażu pracy nie zaliczył okresu od 25 października 1967r. do 31 października 1997 r. (służba wojskowa), ponieważ ww. okres został zaliczony do ustalenia prawa do świadczenia wypłacanego przez inny organ rentowy. (decyzja ZUS z 2 października 2019 r. k. 89 a.s.).

T. M. nadal pobiera emeryturę wojskową, nie występował o jej zawieszenie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach rentowych, z wymienieniem kart poszczególnych akt. Dowody te nie budziły zastrzeżeń i zostały uznane przez Sąd w całości za wiarygodne. Stan faktyczny był przy tym bezsporny, spór koncentrował się natomiast na interpretacji przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było zasadne.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2018 r. poz. 1270 – dalej jako ustawa emerytalna) Świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że odwołujący się T. M. ma przyznane prawo do emerytury wojskowej od dnia od 01.11.1997r., a jednocześnie – z uwagi na podjęcie zatrudnienia po przejściu na emeryturę wojskową – nabył prawo do emerytury z systemu powszechnego. Na mocy skarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał

odwołującemu się prawo do emerytury obliczonej na podstawie ustawy emerytalnej, przy czym powołując się na treść ww. przepisów oraz wymienione okoliczności dokonał zawieszenia wypłaty świadczenia z uwagi na pobieranie przez odwołującego emerytury wojskowej, a więc zbieg świadczeń przy możliwości pobierania tylko jednego z nich.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zważył, że stanowisko organu rentowego jest zbieżne z zasadami wynikającymi z treści ww. przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którymi w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych odrębnych w przepisach dotyczących zaopatrzenia emerytalnego tzw. służb mundurowych wymienionych w art. 95 ust. 2 tej ustawy wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Stanowisko to jest wyrażone wprost zarówno w treści ust. 1 powołanego wyżej przepisu, jak i ugruntowane w orzecznictwie. Nie ma zatem wątpliwości, że z treści art. 95 ust. 1 i ust. 2 u.e.r.f.u.s. wynika zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/1; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 2016 r., III AUa 1254/15).

Również możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń, tj. przewidzianych na tle odrębnych systemów zabezpieczeń społecznych, nie jest równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., III AUa 1542/13). Co do zasady więc w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

W orzecznictwie pojawia się jednak możliwość stosowania wyjątków od powyższej zasady. W wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. (I UK 426/17), wydanym w stanie faktycznym i prawnym zbliżonym do okoliczności i istoty sprawy niniejszej, Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999 r., zgodnie z rozróżnieniem dokonany przez ustawodawcę na tle przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w kontekście ich uprawnień emerytalnych oraz przez pryzmat zachowania konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W wywodach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył, że nie wszyscy żołnierze, który pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby – przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) – „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4). W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. – jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny. Z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP – jak wskazywał dalej Sąd Najwyższy – wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium różnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu różnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Kryterium, które niewątpliwie zdecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek

okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. W konkluzji powyższego wyводу Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał przy tym, że wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, LEX nr 2610283).

Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko w całości uznając, że przyjęta przez Sąd Najwyższy interpretacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w zakresie sformułowania „emerytura wojskowa lub policyjna obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Zważyć należy, że okoliczności faktyczne i prawne sprawy, w której orzekł Sąd Najwyższy, oraz sprawy niniejszej, są niemal tożsame. W sprawie tej skarżący nabył uprawnienia do emerytury wojskowej po 23 latach służby, następnie złożył wniosek o doliczenie do wysługi emerytalnej stażu pracy podjętej po przejściu na emeryturę wojskową, w wyniku czego przysługująca mu emerytura osiągnęła maksymalną wartość 75% podstawy wymiaru. Jednocześnie organ rentowy odmówił mu wypłaty emerytury przyznanej z systemu powszechnego z uwagi na zbieg świadczeń. Podobna sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej. Niewątpliwie odwołujący poprzez zatrudnienie na podstawie umowy o pracę po przejściu na emeryturę i doliczenie tego okresu składkowego osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego wynoszącą 75% podstawy wymiaru, a zatem jedynie w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, mimo „wypracowania” przez odwołującego dodatkowego okresu składkowego.

W sytuacji niniejszej sprawy okres ten miał jednak charakter „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na osiągnięcie przez odwołującego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej przewidzianej przepisami ww. ustawy pozostała część „cywilnego” stażu emerytalnego nie mogła zostać uwzględniona w algorytmie obliczania emerytury wojskowej.

Na tle powyższych okoliczności oraz w świetle prezentowanej wyżej interpretacji art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej Sąd Okręgowy uznał za dopuszczalne pobieranie przez odwołującego równolegle dwóch świadczeń – zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury powszechnej.

Mając zatem na względzie powyższe Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie T. M. i uznając je za zasadne na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się T. M. prawo do wypłaty emerytury od dnia 1 sierpnia 2019r.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego

KM